

Zpravodaj

Českého krajského spolku Beseda

Milí přátelé Besedy,

říká se, že změna je život, a tak došlo i na změnu první strany Zpravodaje. Nebylo to zrovna z naší vůle a nebyla to ani naše touha po změně. Přivedl nás k tomu jeden typický společenský proces, jímž je náhrada lidí výkonnějšími stroji. Ptáte se, jaký to může mít vliv na uspořádání Zpravodaje? Nebojte se, naše články nezačali psát roboti, ani se do nich s příznačnou vervou nepustily roboty. Stroje si totiž do třídíren postupně pořizuje belgická pošta, a tak se poslední dobou stává, že se nám několik Zpravodajů vždy vrátí. Ač jsou adresy na všech výtiscích uspořádány úplně stejně a stroj jich lačně zhltně celou stovku, dva tři výtisky z nějakého záhadného důvodu vyplivne. Druhý den je mám ve schránce před naším domem. Jdu s nimi zpět na poštu - vždyť jsem za ně poštovné zaplatila! - avšak totéž se opakuje znovu a znovu. Dřív stál u stroje člověk, který tyto neprávem vyřazené zásilky vrátil do oběhu, ale dnes tam není nikdo. A tak mi vrchní pošťák poradil přerpracovat první stranu tak, aby se jejich stroji líbila. Doufejme tedy, že v září půjdu s výtisky na poštu jenom jednou a že se bude nové uspořádání zamlouvat i vám.

Aby byl Zpravodaj schopný doputovat do vaší schránky, to je jedna věc, aby byl hezký na pohled, to je další věc, ale nejdůležitější pro nás je, aby byl čtivý, aby přinášel informace, které se vám mohou hodit, aby vás pobavil, potěšil a občas

i poučil. Jsme rádi, že máme nyní nové dopisovatele, kteří novým a neotřelým pohledem na život v Belgii stránky našeho čtvrtletníku osvěží. Se Zpravodajem v rukou nebo na obrazovce se tentokrát rozběhnete po Belgii od moře k horám a vylétíte i na Měsíc...

Tak daleko se jen stěží potkáme, ale rozhodně vás v září a říjnu čekáme na dvou opravdu zajímavých hudebních pořadech. Vzhledem k meziválečné historii

Jede, jede poštovský panáček Česká

ilustrační foto

Besedy nemůžeme opomenout 80. výročí úmrtí Tomáše Garrigua Masaryka. Zda se u nich na hudebních dýcháncích zpíval i Poštovský panáček, kterého bych sem vzhledem k reorganizaci první strany chtěla umístit, mi není známo, ale oblíbené písně našeho TGM, jakými byly Ach synku, synku nebo Teče voda, teče, si na Stálém zastoupení spolu zazpíváme zcela určitě! A zde si dovolím jedno malé odbočení: právě jsem se totiž dozvěděla, že ve frankofonních slovnících zkratka TGM znamená 19kilometrovou železniční trať, která od roku 1874 spojuje Tunis s městy Goulette a Marsa. A pak si člověk myslí, že všichni rozumíme zkratkám stejně!

V říjnu nás čeká kromě recitálu Gentlemen Singers hlavně valná hromada a volby do výboru. Že byste se přihlásili za kandidáty? Posily obojího pohlaví jsou nesmírně vítány!!! Pak už budeme jen vařit a péct a samozřejmě si pozveme Mikuláše s celým jeho slavným doprovodem. Ale o tom až příště...

Těšíme se na vás všechny, ať už jste trávili prázdniny kdekoliv a s kýmkoliv... Stejně se většina z vás v polovině září už pokorně vrátí zpět do práce a jistě uvítá malé hudební „povyrazení“. Za všechny výborky vás srdečně zdraví

Olga Schmalzriedová

Dětský den a grilování

Jaký by to byl svátek dětí, kdybychom je nepozvali do Lesa snů? Jaký by to byl svátek, kdyby tam nebyly hry,

soutěže a dárky? A jaké by to bylo setkání krajanů, kdybychom měli prázdné stoly?! Na červnovém dětském dnu však nic z toho nechybělo! I když tuto akci pořádáme na stejném místě již 20 let, vždy nám dělá tak trochu starost, jestli se vyvede i počasí. Mu-

sím říct, že objednávat příjemné počasí s předstihem se vyplatí. Nehledě na jeho letošní vrtkavost byla naše neděle i po této stránce ideální.

Jelikož letos připadly letnice až na červen, oslava svátku dětí se opozdila. A tak se stalo, že na stejný den připravil dětský divadelní soubor v Bruselu představení. Díky tomu, že se hrálo dvakrát, někteří rodiče dokázali stihnout s dětmi obojí.

Nabídka jídla v Belgii je dost bohatá, přesto se našincům stýská po některých specialitách. Na naše akce tedy pečeme hlavně sladkosti s tvarohem a mákem, všem

těž chutnají bábovky a štrůdly. V Lesu snů se v onu neděli po všem jen zaprášilo! Na grilování se vždy

snažíme zajistit i české buřty a klobásy. Tentokrát jsme jich dovezli 16 kilo a nezbyl ani jeden kus! O tom, že nejžádanější přílohou byly bramborové saláty, se snad ani nemusím zmiňovat! Vegetariáni si mohli pro změnu pochutnat na balíčku grilované zeleniny. A čím jsme všechno to dobré jídlo zapíjeli? Přece českým pivem a

vínem, ale též džusy, kolou i kofolou, ani vodu jsme neopomenuli. Za barem se hbitě otáčela naše děvčata - Zuzka, Karin a Eva, s nádobím pomohli Jenda a Ulf. U grilu se na střídačku obětavě opékali Dušan i George.

Díky ochotě několika maminek jsme se též mohli postarat o organizaci soutěží a her, které řídil Radoš. U dětí je tradičně populární přetahování lanem, střelba z kuše, softbal, lovení kačenek, ale pokaždé přicházíme i s nějakou novou disciplínou. Vloni se děti snažily určit v sáčku skryté předměty, letos vyráběly voňavé pytlíčky.

Po splnění každé disciplíny dostaly na osobní kartičku razítko a u Báry, která se starala o pokladnu, si pak mohly vyzvednout od Besedy bublifuk a od zastoupení Olomouckého kraje dárek v podobě

tomboly.

Všem pomocníkům na všech staništích a všem organizátorům patří za jejich plné nasazení ohromný dík. Radoš to vyjádřil moudře a lakonicky: „Pomohl jsem jenom maličko, ale bylo nás hodně, co maličko pomohli, a mnozí pomohli hodně a z toho jsme měli pěkné odpoledne.“ S přibývajícím lety sice člověka bolí po takové náročné akci nohy o něco víc než dřív, ale zářivé úsměvy všech přítomných a jejich milé pozdravy po akci pomáhají na bolest rychle zapomenout. A tak si dejme dostaveníčko v Lesu snů i v příštím roce.

Olga

„Zdravím všechny! Včerejší dětský den byl úžasný!!! Moc děkujeme!!!“

Terezie

„Zdravim, rad by som vam touto cestou este raz podakoval za krasny den. Jedlo a spolocnost boli vynikajuce a taktiez ste super vybavili aj pocasie :) Tesime sa s rodinou na dalsie akcie... S pozdravom.“

Dominik

„Dobry den, take jsem chtěla moc podekovat, nedelni akce byla moc příjemna, manžel (Ital) si opakovaně pochvaloval jídlo (a ja se musim přidat, napr. zelenina na grilovani byla fantasticka). Deti byly nadsene ze sbirani razitek a vonave polstarky maji z vlastni iniciativy u polstaru v postylkach a fakt to tam krasne voni. Takze specialni podekovani za napad (pols-tarek) i za inspiraci. Pekne leto a na shledanou.“
Jana

„Dobré odpoledne, ráda bych moc poděkovala všem členům vašeho týmu za krásné nedělní odpoledne, které jste nám připravili! Děti si svůj den příjemně užily a my dospělí také. Přeji krásné léto.“
Šárka

tak se omlouvam. Ale libilo se nam tam vsem trem moc, jako kazdy rok. Pristi rok prijdeme urcite zase. Dekujeme! Hezky den.“
Kamila

© foto George Schmalzried

„Se zpozdenim se take pripojuji ke gratulacim a podekovani za organizaci detskeho dne. Bylo to jako vzdy vyborne, jidlo chutne, dezerty vynikajici, hry pro deti suprove a atmosfera jeste lepsi. Letos jsem prisla sama s dvema detmi, tak to bylo trosku narocnejsi a nejak jsem vam nestihla podekovat hned na miste,

Zpíváme si s Masarykem

Radostná výročí oslavujeme, na smutná vzpomínáme, při obou by však měla znít hudba. Od úmrtí prvního československého prezidenta **T. G. Masaryka** uplyne 14. září 80 let. Naši krajané v Belgii si jej velmi vážili, v období 1. světové války mu z Holandska, kam někteří uprchli, dodávali informace, po válce slavili v Bruselu jeho narozeniny, k nimž mu vždy posílali blahopřejný telegram.

I toto, nehledě na Masarykovy historické zásluhy, je důvodem, abychom na jeho výročí ani v Bruselu nezapomněli. S nabídkou slavnostního programu ve stylu **hudebního dýchánku na zámku v Lánech**, kde se zpívaly české, moravské a slovenské lidové písně za klavírního doprovodu Jana Masaryka, přišel hudební skladatel **Daniel Dobiáš**.

Spolu s učiteli a žáky **Základní umělecké školy v Lounech** představí též básně, jež napsaly děti v tereziánském ghettu a které

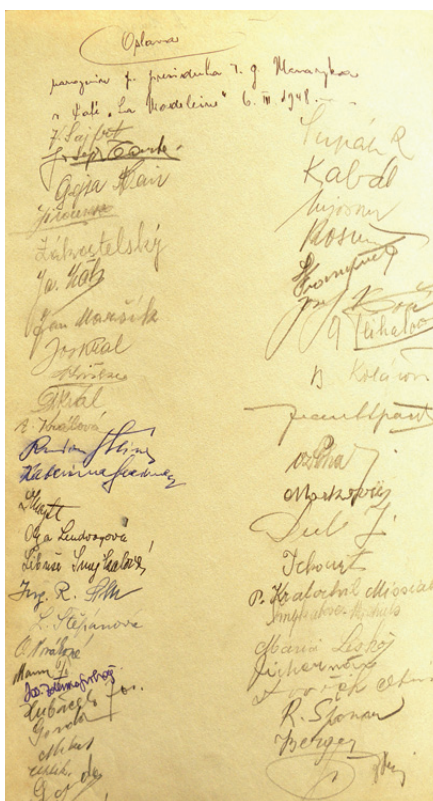

foto z archivu spolku Beseda

Daniel Dobiáš zhudebnil v projektu: **K čemu slunce, když není den?** Přítomní si budou moci na místě zakoupit cédéčko a zpěvník vydaný v rámci tohoto projektu, dále cédéčko k výročí Karla IV. a také zhudebněné Sonety W. Shakespeara.

Společně si zazpívat nebo se do písní jen zaposlouchat můžete ve středu **13. 9. 2017 v 19:30 na Stálém zastoupení ČR při EU (rue Caroly 15, 1050 Brusel)**.

Vstup je volný, **přihláška na spolek@beseda.be do 11. 9. 2017** je však nutná.

Tradiční domácí občerstvení zajistíme.

PS: Doporučujeme vám též výstavu **TGM - mýty a skutečnost**, která potrvá od 9. 9. 2017 do 31. 1. 2018 na zámku v Lánech. Více informací naleznete zde: www.ustrcr.cz/akce/vystava-t-g-m-myty-a-skutecnost

Prázdniny mimo Belgie? Nechci.

Pokud český expat bydlí v Belgii, není třeba jezdit nikam jinam na prázdniny. Posudte sami.

MOŘE

V Belgii je skutečné moře, tedy nepřátelský živel. Třeba to chorvatské se dá nazvat stěží jezerem, kde příliv a odliv se týká maximálně masy těl na pláži. A po jejich odlivu nezůstanou v jemném písku mušle a škeble jako v Belgii, ale na šutrech plechovky Ožujksa a opalovací matrace pečlivě přichystané na další den. Večer pak člověk musí chodit po promenádě sem a tam jak tygr v kleci, aby nemusel poslouchat animátory od hotelového bazénu, kde je buď večer latinské, nebo dalmatinské muziky. To na belgickém pobřeží všechno v deset způsobně utichne a člověka ruší maximálně večerní zprávy od penzionovaných sousedů.

HORY

Tady se zdá být situace komplikovanější. Ale stačí vyjet na německý východ Belgie a člověk se ocitne v kraji horských restaurací jako vystřižených z Alp. Pravda, škarohlíd namítne, že pořád ještě chybí ty hory. Ale kdo z nás kdy vylezl v Alpách na nějaký okolní štít? Málokdo, většinou se spokojíme jen s výhledy. Pokud nejsme na Facebooku. Což jsme pořád, takže vlastně stačí nějaká pěkná tapeta.

Zůstává čerstvý vzduch, kterého je v Ardenách požehnaně, pokud člověk nepřepřeze rozlet a neskončí ve Verviers.

ADRENALINOVÉ SPORTY

Jasně, peřej na Innu dokáže rozbušit srdce víc než zdymadlo ve Willebroeku. Ale člověk usazený v Belgii má adrenalinový výdej po celý rok. Kterýpak tunel zas bude zavřený? Když mi teď ujely tři autobusy stejné linky jedoucí za sebou, za jak dlouho pojedou čtvrtý? Zadal jsem řemeslníkovi dostatečné instrukce, nebo se bude řídit svou intuicí? Z čeho je sakra zase tato daň? Ve výsledku od dovolené očekáváme klid, třeba sledování seriálů, což lze dobře dělat i v bruselském bytě, pokud půjde internet.

MĚSTSKÁ TURISTIKA

Tady člověk nemusí opustit Brusel. Celá jedna polovina města je pro usazeného expata neprobádaným územím. Stačí přitom nevystoupit z metra na St. Catherine nebo z tramvaje na Botanique a zůstat sedět a člověka pohltí jiný Brusel. Není to jen jiné kulturní nebo sociální prostředí. Ta druhá část Bruselu má taky svoje pamětihodnosti, secesní domy, dobré a špatné čtvrti, parky a nákupní zóny, a tvoří tak jakési dvojče toho Bruselu, co známe my. Tohle cestování druhým Bruselem

přináší víc překvapení než výlet do Lisabonu. Tam jsou taky super tramvaje, ale jestlipak se tam na jedné konečné tramvaje mluví jiným jazykem než na druhé konečné té samé tramvaje jako často v Bruselu?

SEXUÁLNÍ TURISTIKA

Expatovské vykořenění mnohdy řeší povrchní zábava. Bruselským afterwork, network, artwork a jiným drinkům nemůžou konkurovat ani bary na Ibize. A jsou to balírní multikulturní a multijazykové. Což kontrastuje třeba s Thajskem, kde člověka může překvapit snad jen umístění vyhlédnutého jedinice na škále žena-muž.

STESK PO DOMOVINĚ

Tady se zdá být domovina v jasné výhodě. Ale cesta do Česka stesk po domovině nezapláš. Taková cesta většinou sestává z hektického navštěvování rodiny a kamarádů, které vytrhnete z jejich české bohomovnosti, což způsobí protireakci v podobě agresivity na Brusel, na globalizaci a na nás, považované za jejich věrozvěsty. Taková návštěva vyústí ve znechucení z domoviny, která se po návratu do Belgie transformuje ve stesk po domovině. Z tohoto začarovaného kruhu vede jediná cesta: pozvat české blízké do Belgie, ukázat jim zdejší moře, hory a tramvaje a pást se na jejich obdivu a závidi. *Aleš Bartl*

POZVÁNKA

Rádi bychom Vás informovali, že i v příštím školním roce budou pokračovat pěvecké slety dětského pěveckého sboru **Bruselští Brhlíci**. Sbor je veden profesionálními hudebníky s pedagogickou praxí a je zaměřen na české a slovenské národní i populární písně.

Slety se budou konat vždy v úterý od 18:00. Pokud máte doma nějakého brhlíka, sýkorku, či dokonce skřivánka, kteří by chtěli společně

s námi poznávat překrásné české i slovenské písně, neváhejte nás kontaktovat na níže uvedené adrese.

*Těšíme se na Vás,
Jan Fix a Adam Hanzl.*

bruselsti.brhlici@acmuse.eu
www.acmuse.eu

Gentlemen Singers

Doufáme, že jste si po přečtení minulého Zpravodaje rezervovali ve svých diářích **neděli 8. 10. 2017** na vystoupení královéhradeckého mužského oktetu **Gentlemen Singers**, jediného profesionálního souboru tohoto typu v ČR.

V **Pražském domě** (avenue Palmerston 16, 1000 Brusel) nám v recitálu, který začne ve **14:30**, tito Džentlmeni předvedou díla z jejich bohatého repertoáru. Po vystoupení budeme mít ještě možnost s nimi o jejich mezinárodních zkušenostech pobesedovat. Informace o souboru naleznete na jejich stránkách: www.gentlemensingers.cz/o-nas.

Vstup je pro členy Besedy zdarma, ostatní zájemci zaplatí symbolických **5 €**. Přihláška je v obou případech nutná.

Vzhledem k omezenému počtu míst ji posílejte na spolek@beseda.be obratem a platbu na účet Besedy **BE26 3630 3022 4129** do **2. 10. 2017**. Ve zprávě uveďte Recitál a počet osob. Obvyklé občerstvení pro všechny přítomné zajistíme. V průběhu odpoledne uspořádáme též **burzu knih**

© foto z archivu Gentlemen Singers

a časopisů, opět ve prospěch **o. p. s. Zajíček na koni**. V létě jsme paní ředitelce Šulcové předali **330 €**, které jsme od vás za prodané knihy za poslední rok obdrželi. Všech 450 knih, které máme ještě k dispozici, přivést na akci nemůžeme, pokud tedy nemáte jejich aktuální seznam, napište nám. Rádi Vám jej zašleme a vybrané knihy rezervujeme.

Na setkání a krásný zážitek se těší **výbor Besedy**.

MOJE ZEMĚ

Exkluzivní časopis o České republice

... i doma je co objevovat

- **dvouměsíčník**
- každý rok více než **šest set stran** zajímavého čtení
- historické **kauzy**
- národní **poklady**
- **přírodní** zajímavosti
- průvodce **regiony**
- **rozhovory** s výjimečnými **osobnostmi**, netradiční **reportáže**, působivé **fotografie**

OBJEDNÁVEJTE

na stránkách:
www.mojezeme.cz

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ

180 Kč
online verze:
alza.cz

do Evropy:
732 Kč
tištěná verze:
send.cz

do zámoří:
834 Kč
tištěná verze:
send.cz

Ceny tištěné verze jsou orientační (dle aktuálních tarifů České pošty).

Nezůstat lhostejní – zachraňme synagogu v Pacově

Stará paní si prohlíží fotografie. Třeše se jí ruka a hlas: „To je moje milovaná sestřička Zdenička a můj milovaný tatínek s maminkou.“ Tatínek, člen Sokola a městského zastupitelstva, zahynul v Buchenwaldu a sestra Zdeňka s maminkou v Osvětimi-Březince. Důvod? Šlo o židovskou rodinu. Zdeňce bylo devatenáct let, mamince čtyřicet devět. Ještě než maminku s oběma dcerami poslali v listopadu 1942 do Terezína a odtud do Osvětimi, mohly si po zaplacení poplatku na četnické stanici vyzvednout papírovou krabici s tatínkovým popelem, kterou poslali z Buchenwaldu. Nikdy se již nedozvědí, že tatínka na smrt vyčerpaného a nemocného zplynovali v Bernburgu, státním sanatoriu a nemocnici pro duševně nemocné, vzdáleném sto kilometrů od Buchenwaldu. Nikdy se také nedozvědí, že tatínek nedostal dopisy, ve kterých mu napsaly o svatbě starší dcery a poslaly další zprávy z domova. SS je zadrží, ale

s důslednou pečlivostí je uloží ad acta, odkud posléze doputují do archivu Červeného kříže.

Další stará paní stojí uprostřed prázdného prostoru. Ze stěn se odlupují kusy omítky, na zemi je prach a špína, v rohu vrak starého auta. Paní je devadesát jedna let a přijela z Izraele do městečka, kde strávila dětství, na krátkou návštěvu. Je poslední žijící ze stovky židovských obyvatel městečka před válkou. Ukazuje na stěnu se stopami odloupané omítky. „Tady byl oltář, tady se můj tatínek modlil. Nikdo tu již není,“ povzdechne si. Tatínek staré paní byl posledním rabínem v městečku. Stejně jako ostatní Židé zahynul v Osvětimi. Přežilo jen pět ze sta. Prostor, ve kterém stará paní stojí, je bývalá synagoga. Dnes zanedbaná ruina sloužící jako sklad. Přestože se nachází jen pár desítek metrů od hlavního náměstí, většina místních o její existenci neví a jen málokdo by v ní rozpoznal její původní význam. To nejsou obrázky z Ukrajiny, ale z městečka na Vysočí-

ně vzdáleného jen hodinu a půl jízdy autem od Prahy. Paměť a památka na ty, kdo utvářeli historii městečka po několik set let a kteří museli jeho temnými ulicemi jednoho časného rána odejít na železniční stanici, odkud je vlak odvezl do Terezína, a z nichž se již skoro nikdo nevrátil, téměř zcela vymizela. Ve smutném průvodu šli rodiče, prarodiče, děti, které jen nedávno odrostly věku nemluvnat. Nejmladší z nich, Helenku Scheckovou, které byly dva roky, nesla maminka v náručí. Německý filozof Karl Jaspers napsal o zločinech nacismu, že zapomenout znamená být vinen.

Ale i v Pacově se věci začínají obracet k lepšímu. V roce 2015 zde vznikla občanská iniciativa, která se začala zajímat o možnost rekonstrukce synagogy a vytvoření památníku a muzea židovské komunity v Pacově. Zájem veřejnosti vyústil v dubnu 2017 v založení spolku, který se rekonstrukce a péče o synagogu ujal.

Probíhá také pátrání v archivech a mezi pamětníky, které přineslo řadu pozoruhodných výsledků, včetně nalezení dcery posledního pacovského rabína, která v červnu 2017 Pacov navštívila. Aby bylo možné dovést projekt do úspěšného konce, bude potřeba získat dostatek finančních prostředků. Pacovský spolek již podniká první kroky a podpora krajanů v Belgii může být dalším kamínkem do mozaiky, na jejímž konci bude důstojné uctění památky našich spoluobčanů a také odkaz dalším generacím, že jsme nezůstali lhostejní. Další informace o projektu, včetně bankovních údajů, můžete nalézt na: www.tikkun.cz

Poznámka: první pamětnicí je Věra Kolářová, rozená Ledererová, která jako jediná z celé rodiny přežila holocaust. Zemřela v roce 1998. Druhou pamětnicí je Nelly Prezma, rozená Guttmanová, dcera posledního rabína z Pacova Nathana Guttmana. Nelly je 91 let, žije v Izraeli. Pavel Tychl

© foto Jitka Erbenová (wikimedia.com)

Členské příspěvky

Milí Besedníci a milé Besednice,

datum valné hromady, která se bude konat v Pražském domě hned po koncertě oktetu Gentlemen Singers, jsme vám již ohlásili. Její program, jakož i volební lístky a návrh nových, aktualizovaných stanov dostanete, pokud máte zaplacené členské příspěvky, v průběhu září. Prosíme vás, abyste se zúčastnili voleb do výboru a vyjádřili se k návrhu stanov i v případě, že se valné hromady osobně zúčastnit nemůžete. A pokud jste ochotní věnovat alespoň trochu času a energie organizování akcí pro krajany, přihlaste se ať už jako členové příštího výboru nebo občasní pomocníci. Žádná finanční odměna vás za to nečeká, ale dobrý pocit z dobře vykonané práce pro ostatní určitě ano. A dobré pocity stejně nikde neprodávají! Pokud se k platbě příspěvku teprve chystáte, nezapomeňte jej poslat na účet Besedy u INC s číslem **BE26 3630 3022 4129**, BIC je **BBRUBEBB** ještě před valnou hromadou. Roční příspěvek za jednu osobu činí **15 €**, za rodinu **25 €**, dobrovolnému navýšení se meze nekladou. Studenti a děti příspěvek neplatí.

Díky podpoře **MZV ČR** ve formě finančního daru můžeme vydávat Zpravodaj a organizovat některé kulturní akce. Za to jim patří veliký dík. Za podporu děkujeme též oběma zastupitelským úřadům v Bruselu a Pražskému domu, které nám pomáhají poskytováním prostor na pořádání akcí nebo ubytováním návštěv. Každé pomoci si velice vážíme.

za stávající výbor Besedy - Olga

Podzimní andělské vaření

Podrobnější informace k této bohubilé činnosti dostanete v příštím Zpravodaji, zde bych ráda oznámila jen datum - **sobota 18. 11. 2017 od 15 hod.** a meníčko. Na vaše přání budeme vařit **boršč, rajskou omáčku s houskovým knedlíkem** a péct budeme **vázané svatební koláče**. Platí to, co minule: co si uvaříme, to si sníme.

V kuchyni budou pracovat dva týmy po čtyřech nebo maximálně po pěti lidech, proto by se zájemci měli přihlásit na **beseda.belgie@gmail.com** co nejdříve.

Zaplatíte pouze příspěvek na nákupy ingrediencí.

© foto George Hodan

Olga

Mikulášská nadílka

Letošní nadílka proběhne na Stálém zastoupení v tradičním, osvědčeném stylu v neděli **3. 12. 2017**. Všechny organizační pokyny a informace o platbě se dozvíte v příštím čísle Zpravodaje nebo začátkem října na našem webu **www.beseda.be**.

Jelikož je o nadílku ze strany rodičů i dětí vždy veliký zájem, doporučujeme vám poslat přihlášku co nejdříve. Uvedte v ní jména dětí a skupinu, do které si přejete být zařazeni (ve 13 h nebo v 15:30). **Děti členů Besedy mají přednost, jejich přihlášky přijímáme od 10. do 20. 10. 2017.** Po tomto datu se již mohou hlásit i všichni ostatní zájemci. Předběžné přihlášky evidovat nebudeme.

Olga

České kořeny v Belgii a Lucembursku

takto – anebo s opačným pořadím obou zemí – se bude jmenovat pátý díl dokumentární série z cyklu **České kořeny**. Natáčel se v květnových dnech v Bruselu a okolí, také v Antverpách a dále v Lucembursku a jeho městech a obcích. Tam všude žijí velmi zajímaví krajané, osobnosti, které odešly do zahraničí ještě před rokem 1989, a jejichž *cesty za svobodou* náš dokument mapuje. Vzniká v produkci nezávislého spolku, neziskové organizace se stejným jménem, **České kořeny** se sídlem v Praze. Ve stejné produkci už vznikly čtyři dokumenty (Švédsko, Švýcarsko, rakouská Vídeň a kanadský Vancouver), které spojuje jedno široké téma. Tím jsou *osudy a příběhy* zajímavých osobností, lidí, kteří opustili svoji vlast v dobách předchozího, komunistického režimu a kteří se ve své nové vlasti nejen neztratili, ale ještě v nové zemi mnoho dokázali.

Jak vznikla myšlenka natočit další díl právě v Belgii a Lucembursku? Jako novinářka se tématem Češi v zahraničí zabývám dlouhodobě. Měla jsem tu možnost zúčastnit se – už před 13 lety!, jak to utíká! - velkých oslav 100 let spolku Beseda v Bruselu. Už tehdy jsem byla představena panu skladateli Valachovi. Následovala další návštěva. S předsedkyní Besedy, Olgou Schmalzriedovou i dalšími členy jsem byla později v občasném kontaktu a sledovala stále bruselské krajské dění. Ona pak měla možnost sledovat na pražských krajských konferencích, jak vznikaly a prezentovaly se *České kořeny*, naše předchozí dokumenty. Podobné to bylo i s Lucemburskem. Zde jsem měla možnost setkat se s některými tamními Čechy už v roce 2005. Tehdy jsem ještě netušila, že krom novinářské práce se tyto kontakty časem podaří zúročit ještě i jinak – a to zpracovat je do filmové podoby. Dlouhodobá pozornost jakémukoli tématu se však vždy vyplácí. Po řadě let a řadě článků, které jsem u nás v Česku publikovala, situace uzrála natolik, že jsme dospěli s kolegy a s kamerou k vám do Bruselu a také do Lucemburku. Stalo se tak po předchozích čtyřech dokončených dokumentech, které všechny odvysílala u nás i Česká televize.

Z natáčení v Belgii i Lucembursku jsme si přivezli nejen spoustu fotek, ale především hluboké zážitky z lidských setkání. Opět jsme se přesvědčili o tom, jak mnoho zajímavých, zkušených a moudrých osobností máme v zahraničí a jak málo se o nich tady doma ví. Snad i náš další film tyto mezery pomůže trochu zazáplatovat a také doplnit naše představy o tom, proč a jak se odcházelo za svobodou. Neškodí připomínat, že svoboda není samozřejmostí a je třeba ji střežit. Znovu si to uvědomujeme i ve dnech, kdy se u nás – v současné evropské situaci i před našimi volbami - zamýšlíme nad stavem demokracie a médií.

Natočeno je asi 13 hodin, s materiálem jsme velmi spokojeni. Zažili jsme a dozvěděli se mnoho nového, což nás stále – i v páté a šesté zemi, kde se ptáme krajanů na podobné otázky, nepřestává udivovat. Kolik různorodých, zajímavých a cenných myšlenek je možné na téma emigrace, svoboda, život v nové zemi a vztah k té původní vyslovit! Naše příští filmové hrdiny bychom rádi u nás v Česku představili i osobně na budoucích akcích *Českých kořenů*.

Tak tedy: **České kořeny v Lucembursku a Belgii**, 5. díl dokumentárního cyklu o Čechách, kteří odcházeli před rokem 1989 za svobodou.

Před kamerou se ocitli v Lucembursku:

František Šedý, zakladatel a dlouholetý předseda ATSL, tedy tamního česko-slovensko-lucemburského spolku. Je zde uznávanou osobností a také laureátem ceny *Gratias agit* a odměna medaile Karla Kramáře.

Ota Nalezinek, vynikající malíř a univerzální výtvarník, který stvořil výtvarnou podobu města Lucemburk. Jeho díla zdobí mnohé veřejné budovy nebo je najdeme na známkách, pohlednicích. Je držitelem několika lucemburských státních ocenění.

Michal Wittmann, dřívější honorární konzul a také dlouholetý předseda krajské ATSL, muž činu a zakladatel lucembursko-moravského partnerství *Walbredimus* s obcí Hrušky. I jeho aktivity podtrhlo české ministerstvo zahraničí cenou *Gratias agit*.

Iva Mrázková, skvělá výtvarnice a současná honorární konzulka, neutuchající iniciátorka kulturních a společenských akcí, které spojuje Čechy (i Slováky) v Lucembursku. Ráda pracuje s mladší generací tamních Čechů, kteří jsou zde velice aktivní, podporuje dětské výtvarné talenty.

Ján Valach © foto z archivu *Českých kořenů*

Film zpestří **dětský folklorní soubor Melimelo**, který vede **Eva Klosová** s dalšími maminkami, a nové české impulzy shrne **Marta Vacca Veselá**, současná pracovitá a obětavá předsedkyně ATSL.

V Belgii, kde natáčení pokračovalo, jsme s kamerou zachytili tyto osobnosti:

Olga Schmalzriedová je dlouholetou předsedkyní spolku Beseda Brusel. Netřeba ji u vás představovat. Všichni krajané, které jsme potkali, ji milují, nejvíc však její americký manžel George, který mluví skvěle česky a ve filmu bude mít také významné slovo. Pobyt v rodině paní Olgy byl pro nás nezapomenutelný. Energie a pozitivní

Olga Schmalzriedová © foto z archivu Českých kořenů

přístup ke všemu a ke všem, které zde panují, jsou velmi nakažlivé. Skutečnými hodnotami jsou tady pouze láska – a hodně zdůrazněná je ta k mateřskému jazyku a kultuře, a poctivá práce. To, co pomíjí, není důležité, vstěpuje paní Olga nejen svým dětem.

Michal Svoboda emigroval už po maturitě, Brusel se mu stal osudovým městem. Vystudoval zde biochemii a pracuje na univerzitě, významně publikoval, je zde mezi studenty i kolegy oblíbenou osobností. Jeho výzkumy pomohly tisícům dětí z Bolívie, kam byl univerzitou vyslán, diagnostikovat včas zákeřnou chorobu. Krom toho rád létá sportovními letadly, sbírá staré zbraně a má spousty dalších zálib.

Byl nám při natáčení nejen zasvěceným průvodcem po zdejší společnosti, ale i v oblacích nad Belgií – také díky němu jsme při natáčení získali nejen ten letecký, ale i skutečný nadhled nad tím, čím současná Belgie žije. A také se dozvěděli, jaké to je, emigrovat v pouhých 18 letech.

Ján Valach je hudební skladatel, dirigent a vynikající varhaník, který se uplatnil na prestižních pódiiích v mnoha zemích světa. Po otci Slovák, po mamince Čech má v krvi slovanskou muzikalitu a silné národní cítění. V Belgii i jinde propagoval intenzivně českou a slovenskou hudbu. Hluboce působí jeho životní filosofie stavící na lásce a víře v člověka. Setkání s ním v antverpské opeře i nádherném chrámu Karla Boromejského, za jehož varhanami usedal, bylo emotivní.

Milým zážitkem bylo i natáčení v **České škole bez hranic v Bruselu** – při výuce dětí i dospělých. O činnosti této i jí podobných českých škol v systému ČŠBH nás informovala paní **Dagmar Straková**.

Příběh **Anne-Marie Štěpánové**, Belgičanky, která si i přes počáteční nevoli své rodiny vzala českého emigranta, nás teprve čeká. Manžel již nežije, ale paní Anne-Marie přilnula díky němu k Česku. Od doby, kdy zde restituovali statek na Mělnicku, znárodněný a zpusťšený předtím komunisty, sem nepřestala jezdit a tráví zde polovinu svého času. Tuto historii však nevidíte v rámci Českých kořenů, ale v kratším samostatném filmu, který o paní Anne-Marii vznikne, a to pro pořad **Babylon**, rovněž vysílaný

v České televizi.

A co dál ? Jsme v několikaměsíční fázi práce na střihu a doplnění hudbou, která je nedílnou součástí našich dokumentů a využívá nahrávek v zahraničí žijících interpretů či skladatelů (zde právě Jána Valacha). Dokument nabízíme krom domácích příležitostí k dispozici i Českým centrům a krajským spolkům, a opět i České televizi. Po slavnostní premiéře v Praze budou následovat premiéry v Bruselu (zde počítáme s podporou spolku Beseda) a Lucemburku – obě orientačně v prvních měsících r. 2018.

O dalším postupu vás budeme informovat, sledujte web www.ceskekoreny.cz a také náš Facebook a pozvěte na něj i ty, které by projekt České kořeny mohl zaujmout.

Děkujeme všem, kdo doposud tento film podpořili, a to jak finančně, tak i praktickou pomocí. Není objednáno a financováno žádnou institucí, veškeré prostředky na cca osmiměsíční práci si sháníme sami. Pokud byste chtěli pomoci i Vy, zde je kontakt na produkci: **Martina Fialková, m.fialkova@centrum.cz, tel. : +420 603 930 074**

První fázi - natáčení Českých kořenů v Belgii a Lucembursku podpořili: Erik Sova – Vancouver, Tom Vašíček a Ruda Gainer – Vídeň, spolek Beseda Belgie, Mirek Ondráček – ČR. Za všestrannou pomoc během natáčení děkujeme také rodině Olgy Schmalzriedové, Ivě Mrázkové a Michalu Wittmannovi.

Martina Fialková
předsedkyně spolku České kořeny

Martina Fialková © foto z archivu Českých kořenů

BRUSELSKÁ SOJKA alias Kateřina Farná

© foto archiv autorky

Na Měsíci už roky leží soška, kterou vytvořil Belgičan

Je to příběh skoro detektivní. Vystupují v něm američtí astronauti, prezident Richard Nixon, lidská závist i hamiznost. Navíc jeden Belgičan, Měsíc a hliníková soška.

Tohle opravdu není opožděný aprílový žertík. Američtí astronauti zanechali na Měsíci před 45 lety umělecké dílo. Sošku. Dostala jméno Padlý astronaut (The Fallen Astronaut) a vytvořil ji 91letý Paul Van Hoeydonck – dosud asi jediný pozemšťan, který „vystavuje“ své umění mimo zemský povrch.

Jeden z nejvýznamnějších žijících belgických výtvarníků stále bydlí kousek od „diamantových“ Antverp. K rozhovoru jsem ho nemusela příliš dlouho přemlouvat.

„Nevěřím v boha, ale věřím ve vesmír. A věřím, že nás ovlivňuje a řídí naše životy. To je stejné jako s láskou. Jednoho dne potkáte ženu svého života, zamilujete se do ní a nevíte přesně, proč to tak je, proč se ona zamilovala do starého chlapa (ukazuje na svou o 40 let mladší manželku). Věřím ve vyšší sílu i lidskou touhu přijít věcem na kloub,“ uvádí mě hned trošku do rozpaků, když vášnivě políbí svou Marleen. Objedná nám tmavé místní pivo a rozpovídá se skvělou angličtinou.

Galerie na Měsíci

Na vše, co změnilo jeho život, si pamatuje do sebemenšího detailu. Přesně ve 12.18 greenwichského času, 2. srpna 1971 umístil velitel posádky Apolla 15 David Scott drobnou hliníkovou sošku do prachu měsíční krajiny v kráteru Hadley Rille. Vedle ní položil pamětní plaketu se jmény osmi amerických astronautů a šesti sovětských kosmonautů, kteří zemřeli při letu do vesmíru nebo přímo na něj během studené války mezi Spojenými státy a Sovětským svazem.

Bylo to tehdy počtvrté, kdy lidstvo úspěšně přistálo na Měsíci. Společně s plukovníkem Scottem vystoupil z lunárního modulu astronaut James Irwin. Ten z kapsy vytáhl kousek lávy a stříbrné medailóny s otisky prstů své manželky a svých dětí.

„Měl jsem několik úspěšných výstav v Evropě, a tak jsem se rozhodl odjet do Ameriky. Velice snadno jsem si v New Yorku

našel galerii. Během mé druhé výstavy jednou slyším ředitelku galerie, jak s někým diskutuje o tom, že by mohli dát moji sochu na Měsíc. Tehdy jsem jim řekl, že se úplně zbláznili. A vidíte, za pár měsíců už tam skutečně ležela. To je celý příběh,“ tváří se skromně sochař, který ve své tvorbě zpracovává futuristická témata.

Je to republikán?!

Na Van Hoeydonckovu otázku, jak by asi chtěli zařadit výlet jeho sochy do vesmíru, odpověděla ředitelka newyorské galerie Louise Tolliver Deutschmanová upřímně, že zatím neví, ale že se pokusí vše vyjednat. Mezitím se ovšem podobný nápad zrodil v hlavě astronauta Davida Scotta.

Myšlenku oživil, když se jednou osobně setkal s Van Hoeydonckem při soukromé večeři na kosmodromu Kennedyho vesmírného střediska. Do startu Apolla 15 přitom zbývalo pár měsíců a požadavky Národního úřadu pro letectví a kosmonautiku byly velice přísné. Nakonec Scott přesvědčil vedení NASA, že půjde o hold odvážným americkým a sovětským mužům, kteří zahynuli při bezprostředním podílení se na kosmických misích. Jejich jména měla být uvedena na nevelké tabulce.

Finální rozhodnutí ovšem leželo na bedrech tehdejšího amerického prezidenta Richarda Nixona: „Ano, on musel vydat povolení vyvézt umělecké dílo. Každý astronaut, který tehdy letěl na Měsíc, si mohl vzít s sebou do kapsy nějakou věc. Většinou potřebné vybavení. Astronauté se tedy prezidenta dotázali, jestli by mohli vzít s sebou i malou sošku. A on se jich jen zeptal, jestli je umělec republikán. Ne, je to Belgičan, odpověděl. Mávl prý rukou, že v tom případě je vše v pořádku,“ vrací se do minulosti a vesele se u toho směje.

Nelegální kopie

Z měsíční sošky byla ovšem americká umělecká obec zklamaná hlavně proto, že ji pro NASA nevytvořil Američan, ale jakýsi outsider z Evropy. Tisk, včetně prestižních The New York Times, tehdy psal, že to byl nejdražší přesun nějakého díla v dějinách umění a že si takové privilegium nezaslouží cizinec.

„Už tehdy se hodně v novinách řešilo, že nějaký Evropan dostal ‚milionovou‘ zakázku. Američané jsou velcí vlastenci, my Belgičané to tak nemáme. Naše národní cítění je nepatrné. Vzdát se belgického občanství pro nás není takovou katastrofou jako pro Američany, a kdybych tehdy musel přijmout americké občanství, šel bych do toho. Spojené státy mám stále rád,“ vzpomíná na hořkou stránku celé věci a povzdechne si, že pro změnu jiný druh neváživosti ho po návratu čekal v Belgii.

Vývoj modelu 8,5 centimetrové sošky z hliníku byl nákladný. Van Hoeydonck

na něm pracoval se svým synem, rovněž výjimečným umělcem, jehož úmrtí ho v roce 1984 hluboce zasáhlo. NASA měla hned několik podmínek. Plastika musela být lehká a přitom pevná, z materiálu, který vydrží extrémní podmínky na Měsíci a zároveň neohrozí misi. Nesměla mít pohlavní ani etnické znaky, důležitá byla i její barva, aby nediskriminovala jedině etnikum anebo nevedla k dohadům o politické příslušnosti. A především musela být co nejmenší.

Rok od přistání na Měsíci musel umělec stejně jako členové celého týmu o identitě autora mlčet. Sám astronaut David Scott už předtím požadoval, aby na skulpturu nebylo uvedeno tvůrčovo jméno, což mělo zabránit případnému komerčnímu zneužití. A v tom koneckonců nastal velký zádrhel, když majitel oné newyorské galerie Dick Waddell společně s Van Hoeydonckem v roce 1972 prohlásili, že by chtěli umožnit veřejnosti zakoupení 950 kopií Padlého astronauta po 750 dolarech za kus. Vedení NASA se postavilo ostře proti tomu s tím, že činnost národní agentury nelze spojovat s komerční akcí takového typu.

Nakonec bylo přece jen 50 replik vyrobeno. Údajně byly věnovány přátelům nebo ambasadurům, předány různým muzeím, jedna byla vynesena na Vesuv, další mimo jiné obdržel vlámský parlament – a například 40x zvětšená kopie leží před muzeem výtvarných umění v severofrancouzském Dunkerku.

V Belgii ho čekala nenávisť

Během našeho rozhovoru trvá Van Hoeydonck na tom, že jediný exemplář jeho výtvoru nebyl prodán, a zdůrazňuje, že on na celé akci nikdy nechtěl zbohatnout. Proti komercializaci sošky vystupoval hlavně velitel posádky Apolla 15 David Scott, což nejspíš vedlo k tomu, že se s Van Hoeydonckem nikdy nesblížili. Pikantní je, že Scott kázal vodu a sám chtěl popíjet šampaňské. Ukázalo se, že se namočil do nelegálního obchodu se

© foto z archivu umělce

© foto z archivu umělce

známkami speciálně orazítkovanými přímo na Měsíci, které se dostaly do oběhu v mnoha kopíích. Astronauti tehdy stáli na piedestalu

Jak jsem si v Bruselu pořádně zblešila

Někdo sní o tom, že se aspoň jednou v životě vydrápe na Mount Everest. Já snila o blešáku. Nesmějte se. Myslím to vážně. Už od svých telecích let si představuju, jak se ze mě stane královna druhé ruky. Až loni v Bruselu jsem poprvé dostala svou životní šanci.

Vždycky jsem ráda vymetala blešáky, kamkoli jsem se vrtla. Některé měly charakter harampádí naházeného na jednom místě, jiné byly klasickým penězopolapem pro turisty.

Bruselské blešáky se ale vymykají v mnohém. Tamní „brocante“ neboli „braderie“, které původně platily za sousedskou slavnost, kde se vyměňovaly nepotřebnosti a nadbytky, nemůžeme srovnávat třeba s pražskou Kolbenkou. V řadě bruselských „commune“ narazíte na neskutečné poklady, a to často za ještě neskutečnější ceny, i když v koutku duše vás možná bude hlodat podezření, že ta broušená váza, kterou právě držíte, asi pochází z místních vykrádaček.

Brusel, evropská mekka blešáků

Na bruselském blešáku můžete koupit skoro všechno: nafukovací panny na večerní špásování, vycpaná zvířata, lampy z obřího krunýře karibské želvy, zarámované pravé belgické krajky, raritní japonské masky, luxusní šperky i bezcenné šmuky, staré uniformy, paruky, obrovské hodiny i miniaturní hodinky, art deco kleště na šneky nebo stříbrné podnosy na ústřice, retro vaflovače či vintage postavičky Šmoulů, jimž dal v Belgii život pan Peyo. A hromady hraček a ještě větší hromady oblečení.

Má loňská premiéra „à la vendeuse brocante“, poznamenaná nervózní náladou po teroristických útocích, je v mnohém neposazitelná. Den začal zběsileji, než jsem čekala. Organizátoři avizovali začátek na šestou hodinu ranní. Už před šestou mě při pohledu z okna zarazil mravenčí mumraj na ulici. Říkala jsem si, že to někteří berou až příliš vážně. Opak byl pravdou. Vedla je zkušenost, protože na rozdíl ode mě už

společenské váženosti, a tak byl plukovník Scott za svůj prohrěšek exemplárně potrestán a kompletně vyřazen z přípravy na další kosmické lety.

To, co se po odtajnění detailů s uměleckým dílem na Měsíci strhlo, je nejspíš jeden z důvodů, proč Van Hoeydonckovo jméno a unikátní příběh Padlého astronauta zapadly v dějinných nánosech a neteší se ve světě všeobecně známosti. Překvapivé ovšem je, že samotní Belgičané a Vlámové zvláště o sošce belgického umělce, kterou Američané vyvezli roku 1971 na Měsíc, vědí zoufale málo. **Celý článek včetně toho, jak jsem na příběh Padlého astronauta přišla, si můžete přečíst na mém blogu www.bruselskasojka.cz**

Kateřina Farná

© foto z archivu umělce

věděli, že už za tři čtvrtě hodiny se budou dohadovat s prvními zákazníky, za kolik jim prodají popelník po dědečkovi.

Já si v té době teprve vařila kafe. Prostě žádný spěch, vždyť tyhle akce obvykle začínají v devět hodin. Jak jsem se mylila! A další omyl přišel vzápětí.

Za osmnáct eur jsem si pronajala blešákové místo 29. Mělo být hned vedle našeho vchodu. Když jsem zamířila s první banánovkou ke svému plácku, ejhle, už tam jiná žena úhledně kladla oblečení do komínků a druhá z kufru vytahovala opulentní zlatý podnos. Ptám se jí, jestli si náhodou nespolekla místo. Ona, že já jsem špatně, protože tahle místa nekorrespondují s popisnými čísly domů, ale s očíslovanými lajničkami na chodníku. Celou dobu jsem si přitom myslela, že jsou to místa určená k parkování.

Mixér nad zlato

Tak jsem se usídlila před výlohou místní jihoamerické církevní organizace. Zevnitř se ozývaly latino rytmy, sestry a bratři měli na tváři blažený výraz a už už se přicházeli seznamovat. Já jsem Niuwa, já Fabio...

Než jsem stačila v duchu vytáhnout plánec harmonického rozmístění věcí v mém „svatostánku“, postavil se přede mě muž s otázkou mezi fousy. „Kolik stojí ten mixér?“ vyštěkl s divným přízvukem. Ani nevím, jak a kde tu ledabyle zalepenou krabici tak rychle vyhrábnul. „Pět eur,“ nadhodím. A on, jestli stroj funguje? „Samozřejmě ano,“ odvětim. Mezitím mixér vybalil a začal řešit velikost jednoho škrábance. V ten moment přišel jiný chlapík, vzezření dokonaleho šmelináře, a skoro šeptem na mě, jestli prodávám „bijoux.“ Odpovídám, že ne. „A později?“ ptá se neodbytně. Zvyšuju tón hlasu a pořádně artikuluju: „Ani později ne!“ Míra jeho zklamání byla téměř nesnesitelná.

Další chce vědět, nabízím-li nějakou elektroniku, aifouny, tablety, mobily. Kroutím hlavou ze strany na stranu. Nevzdává se a dotěrně se vypyává, že třeba mám něco doma. Říkám mu: „Doma mám, ale nedám.“ A v duchu si myslím něco o drzosti dotyčného.

Mixér nakonec prodán a já přecházím

k zahaleným madam, které by chtěly úplně nové koberečky za tři éčka. Nakonec zaplatily eur devět s tím, ať jim k tomu darem přihodím černou lampičku na čtení.

A zadarmo by to nešlo?

Ranní kolotoč byl nekonečný. Už kolem deváté jsem vyždímaná z přepínání pozornosti, jazyků i úsměvů a unavená jako po běžeckém závodu na deset kilometrů. Někteří chtěli všechno kupovat za maximálně 1 euro. Postupně jsem si licitování o finální ceně zamilovala jako zábavnou disciplínu a možnost odhalovat lidské povahy napříč národnostmi.

Bilance toho loňského jarního dne bez deště skončila dobře, i když milionářka se ze mě nestala. Letos jsem si celou ceremonii vyzkoušela znovu. Už jsem věděla, jak na to. Blešákoví matadoři ovšem nezklamali: opět poptávali šperky, elektroniku, smlouvali o každý cent jak na arabském bazaru, kde nesmlouvat znamená urazit majitele obchodu.

Byla to dobrá divočina. Příští rok jdu do toho zas! PS: Blešákový podzim právě začíná. Tak šup šup...

Kateřina Farná

Profil

Na Brusel se nedá předem připravit. Brusel se musí zažít. A přesto, že jsem se jako novinářka ocitla v hlavním městě evropské politiky, rozhodla jsem se sbírat a pěstovat jiná žurnalistická semínka.

Už nějakou dobu si tak poletuju Bruselem a Belgií a sbírám příběhy, zajímavosti a zaznamenávám osobité historky.

Bruselská sojka má kromě stejnojmenných profilů na Facebooku, Twitteru a Instagramu také blog www.bruselskasojka.cz

Společenská rubrika

*Milí krajané,
nezapomínejte nám včas zasílat zprávy o významných událostech
ve Vašem životě. Děkujeme.*

28. června 2017 se narodila Ellyn, dcera Martina Schmalzrieda a Mégane Olinger.

Rodičům i děvčátku srdečně blahopřejeme a přejeme pevné zdraví, hodně lásky a štěstí.

7. září 2017 oslaví narozeniny kontrolorka besedního účetnictví **Martina Schusterová**.
8. září 2017 oslaví kulaté narozeniny věrná členka Besedy, paní **Eva Demarée Orvanová** z Wemmelu.
19. září 2017 oslaví narozeniny členka Besedy, paní **Anne-Marie Dewinter-Štěpánová** z Bruselu.
20. září 2017 oslaví kulaté narozeniny paní **Jindřiška Bourgaux – Šimáčková**, dlouholetá předsedkyně Besedy z Genuvalu.
21. září 2017 oslaví narozeniny člen Besedy pan **Miroslav Král** z Buizingenu.
22. září 2017 oslaví obdivuhodné narozeniny dlouholetý člen Besedy, pan **Ján Valach**, hudební skladatel, varhaník, dirigent, profesor hudby z Antverp.

*Všem oslavencům srdečně blahopřejeme a do dalších let přejeme
hlavně dobré zdraví, spokojenost a krásnou životní pohodu.*

Kalendář Českého krajského spolku Beseda:

Zpíváme si s Masarykem	Stálé zastoupení ČR při EU, rue Caroly 15, 1050 Brusel	středa 13. 9. 2017 od 19:30
Recitál Gentlemen Singers	Pražský dům Avenue Palmerston 16, 1000 Brusel	neděle 8. 10. 2017 od 14:30
Valná hromada Besedy	Pražský dům Avenue Palmerston 16, 1000 Brusel	neděle 8. 10. 2017 od 16:30
Andělské vaření	Rue des Arbalétriers 51, 1420 Braine-l'Alleud	sobota 18. 11. 2017 od 15 h
Mikulášská nadílka	Stálé zastoupení ČR při EU, rue Caroly 15, 1050 Brusel	neděle 3. 12. 2017 od 13 do 18 hodin
Společné pečení vánoček	Rue des Arbalétriers 51, 1420 Braine-l'Alleud	sobota 9. 12. 2017 od 10 do 24 hodin

Zpravodaj vychází čtvrtletně, členové Besedy dostávají výtisk poštou automaticky, ostatní na požádání. Každý zájemce může dostávat elektronickou verzi Zpravodaje e-mailem, stáhnout si jej též můžete z webových stránek Besedy www.beseda.be

Příští číslo Zpravodaje vyjde v listopadu 2017, uzávěrka pro vaše příspěvky je 10. října 2017.

EDITOR: Zuzana Jirglová, zuzana.jirglova@gmail.com, spolek@beseda.be
ADRESA: Český krajský spolek Beseda, 51, rue des Arbalétriers, 1420 Braine-l'Alleud, Belgique
TELEFON: +32 2 384 96 44 nebo +32 497 92 81 62